

Hoofdstuk 1 – Geheimen en Glimlachen

De zon kroop langzaam omhoog boven de heuvels van LA, en het licht viel door de witte gordijnen van Florence Sinclair's kamer. Haar wekker had niet eens hoeven afgaan – ze was al een uur wakker. Niet door stress. Maar door hem. Zoals elke ochtend.

Florence stond voor haar spiegel en trok haar cheerleader uniform recht. De bordeaux en witte kleuren van Westbrook High gaven haar een krachtige, bijna koninklijke uitstraling. Haar top zat strak, haar rokje viel perfect boven haar gebruinde benen, en haar bruine haar was zacht gekruld en met een lint in een hoge paardenstaart gebonden. Ze zag eruit zoals iedereen haar kende: Florence Sinclair. Queen Bee. Cheer captain. Dochter van een topadvocaat en een LAPD-agent. Het meisje dat hem had. Niemand wist van hem.

Ze keek naar haar nachtkastje, waar een kleine polaroid lag – net verstopt onder een boek. Hij en zij. Lachend. Gelukkig. Echt. Ze beet op haar lip en schoof de foto terug onder het boek toen er geklopt werd.

“Elena en jij hebben nog tien minuten!” riep haar moeder.

Florence zuchtte. Angela Lopez – haar moeder, undercover LAPD-agent, en altijd net iets té scherp. Florence deed haar handtas over haar schouder en liep naar beneden, waar de geur van verse koffie haar tegemoet kwam.

Wesley Sinclair, haar vader, stond aan het aanrecht. Strak pak, strak kapsel, perfect getimed.

“Zo, Miss Westbrook High is klaar voor de eerste show van het jaar,” grijnsde hij en gaf haar een kus op haar slaap.

Florence draaide een rondje. “Wat denk je? Gaan we winnen dit jaar?”

“Met jou als captain? Ongetwijfeld.”

Elena zat al aan tafel, in een hoodie en zwarte jeans, met haar gebruikelijke zwarte koffie en sarcasme. Florence schonk haar een kort knikje. Tweeling, maar de complete tegenpool. Altijd al geweest.

“Heb je echt dat rokje al aan?” vroeg Elena droog.

“Spirit, El. Je zou het eens moeten proberen.” Florence pakte een appel en glimlachte. “Of tenminste mascara.”

Angela grinnikte en keek Florence even aan met die blik. De blik die altijd voelde alsof ze dwars door je heen keek. “Geen geheimen vandaag, hè?”

Florence keek strak terug. “Nooit.”

08:12 – iMessage

Claire

OMG FLOOO je ziet er ZO HOT uit in dat pakje rn
Liam draaide z’n hoofd bijna om toen we langsreden

Florence

Tell me something I don’t know

Emily

Liam keek je aan alsof hij wilde smelten
En jij doet weer alsof hij lucht is
How. Do. You. Do. That.

Florence

Het heet controle, babe.

Claire

Of geheimzinnig gedrag

Florence

Maybe...

Op school liep Florence over de parkeerplaats als een scène uit een film.
Haar cheerleader uniform blonk in de ochtendzon. Telefoons gingen omhoog, hoofden draaiden. Haar glimlach was precies goed afgemeten – nep voor iedereen behalve haarzelf.

Bij de lockers stond hij.

Liam Carter. Bruin, zongebruind, breedgeschouderd in zijn varsity jacket.
Kapitein van het footballteam. De jongen waar iedereen mee wilde zijn. En hij... was van haar.

Maar niemand mocht het weten.

Hun blikken kruisten elkaar, heel even, en haar hart sloeg over. Ze liep door

08:47 – iMessage

Liam

Je negeerde me weer.

Florence

Ik had m'n pompons vast. Geen handen vrij.

Liam

Slimme meid. Maar je weet dat ik gek word van dit toneelstukje.

Florence

We hebben een afspraak. Tot na graduation.

Liam

Of tot ik je gewoon zoen in de kantine.

Florence

Durf het. En je bent je quarterback-positie kwijt.

Liam

Ooit breek jij je eigen regels.

Florence

Of jij de mijne.

Ze sloot haar telefoon. Haar glimlach verdween.

Eén blik. Eén fout. Eén seconde...

En alles kon instorten.

Maar misschien – heel misschien – wilde ze dat diep vanbinnen wel.

Hoofdstuk 2 – Hij keek alleen naar mij

De geur van pizza en gossip hing zwaar in de lucht. De lunchpauze op Westbrook High was net zo intens als een modeshow op een catwalk: wie je was, met wie je zat en hoe je eruitzag bepaalde je status.

Florence zat aan de bekende “A-Tafel”, samen met Claire, Emily, Stefen, Noah en de rest van de populairste leerlingen van de school. Haar gezicht lachte mee, haar ogen deden alsof, maar haar hart... was bij iemand anders.

Aan de andere kant van de A-Tafel zat hij. Liam Carter. In gesprek met een paar teammates, lachend, nonchalant leunend achterover met zijn zonnebril half op z’n neus. Maar elke twintig seconden keek hij haar kant op. En elke keer wendde ze haar blik net op tijd af.

Tot haar telefoon trilde.

12:23 – iMessage

Liam

Ben je klaar om vijf minuten te ontsnappen?

Florence

Waar naartoe?

Liam

Onze plek.

Florence

Iedereen gaat het merken.

Liam

Alleen als je verdwijnt als Florence.

Florence

Give me 2.

Ze pakte haar waterfles en stond op. “Ik moet even naar het toilet,” zei ze tegen Claire, die druk in gesprek was met Emily over een TikTok-trend.

Niemand keek echt op.

Florence liep rustig de patio af, sloeg linksaf door de gang bij het gymgebouw, en sloop daarna via een zijdeur naar buiten. Achter de sporthal was een kleine ruimte tussen de muur en het hek, half verstopt door een oude boom en de opslagruimte. Niemand kwam hier. Niemand wist het. Behalve zij twee.

Hij stond er al. Liam leunde tegen de muur, zijn armen over elkaar, zijn blik donker en zacht tegelijk.

Zodra ze dichterbij kwam, liet hij zijn façade vallen.

“Je draagt dat uniform echt om me te kwellen, hè,” fluisterde hij.

“Jij draagt dat jack om me te herinneren waarom ik dit geheim moet houden,” antwoordde Florence zachtjes.

Hij stapte naar haar toe. Hun lichamen stonden op centimeters van elkaar. Zijn hand gleed langs haar arm, zijn vingers vonden haar hand.

“Ik mis je,” zei hij.

Ze keek op naar hem. “Je zag me vanmorgen nog.”

“Dat telt niet. Dan ben je *haar*. Ik wil *jou*.”

Florence zuchtte. “Als iemand ons hier ziet—”

“Dan zorg ik ervoor dat niemand het ooit durft te herhalen.”

Hij trok haar iets dicht tegen zich aan. Zijn voorhoofd raakte het hare. Zijn adem rook naar munt en mysterie.

“Ik haat dit,” fluisterde ze.

“Dat je me niet mag kussen?” vroeg hij.

“Dat ik niets liever wil dan precies dat.”

Zijn lippen raakten de hare in een flits. Niet lang. Niet diep. Maar genoeg. Genoeg om haar wereld te doen trillen.

Florence duwde hem zacht weg. “Dit is gevaarlijk.”

“Ik leef voor gevaar, Sinclair,” zei hij met die halve glimlach.

“En ik leef voor perfectie,” fluisterde ze, terwijl ze haar rug weer rechtte.
“Tot straks. Doe alsof je me niet kent.”

Ze draaide zich om en liep terug naar de lunch, haar hart bonkend in haar borstkast. Haar lippen tintelend. Haar geheim nog steeds veilig.

Voor nu.

Hoofdstuk 3 – Alles wat ik verberg

De rest van de dag sleepte zich voort alsof Florence met een geheim gewicht aan haar enkels liep. In de lessen zat ze keurig rechtop, ze gaf perfecte antwoorden, glimlachte naar docenten — alsof er niks was. Maar telkens als ze haar pen vasthield, voelde ze nog de warmte van zijn hand. Telkens als iemand haar naam zei, hoorde ze zijn stem.

En telkens als ze Emily of Claire iets zag fluisteren, dacht ze: *weten ze het?*

Na de laatste les had ze cheer practice. Ze stond vooraan, zoals altijd. Iedere beweging strak, iedere sprong hoog, haar glimlach on point. Coach Morgan riep “yesss Florence!” minstens zes keer. Maar haar hart was er niet bij.

Ze keek op naar de tribune. Daar zat hij. Liam. In zijn football-outfit, bezig met zijn veters — maar zijn ogen? Alleen op haar gericht.

Een milliseconde te lang.

En Claire zag het.

Niet bewust, niet echt. Maar Florence zag haar fronsen. Een bijna-onzichtbare micro-expressie. Genoeg om haar adem even vast te zetten.

Toen practice voorbij was, snelde Florence naar de kleedkamers, waste haar gezicht, deed haar haar opnieuw, ademde diep in. Het was *maar één blik*. Niemand zou daar iets uit halen. Toch?

18:03 – Thuis

Het huis rook naar verse pasta toen Florence thuiskwam. De lucht was warm, het zonlicht schemerde door de grote ramen van hun villa in de heuvels. Ze trapte haar sneakers uit en liep richting de keuken.

Angela Lopez – haar moeder – stond daar in haar zwarte blouse, net iets té strak opgemaakt voor een gewone werkdag.

“Hoe was school?” vroeg ze zonder op te kijken terwijl ze de saus roerde.

“Prima,” zei Florence kort, terwijl ze een glas water inschonk.

Angela keek op. Haar blik scherp. Te scherp.

“Je hebt iets aan je gezicht. Lippen?” vroeg ze plots.

Florence draaide zich net iets te snel om. “Huh? Nee.”

“Lijkt net alsof je gekust bent,” zei Angela luchtig, alsof ze het over tomatensaus had.

Florence lachte nep. “Serieus? Het was cheer practice, mam. Misschien wind of zo?”

Angela zette de lepel neer. “Hm.”

Ze nam een slok van haar wijn en leunde tegen het aanrecht. “Je weet dat ik er altijd meteen doorheen prik als er iets speelt, hè?”

Florence’s hart sloeg over. “Er speelt niks.”

Angela keek haar aan. Lang. Te lang. Detective-blik. Niet-mama-blik.

“Je houdt iets voor me verborgen,” zei ze zacht.

Florence voelde hoe haar vingers het glas steviger vastgrepen. “Ik ben gewoon moe.”

Angela knikte langzaam, alsof ze haar dochter al een verhoor had afgenomen zonder dat Florence het merkte.

“Oké,” zei ze uiteindelijk. “Maar als je ooit iets kwijt wil... ook als het iets stoms is. Iets romantisch. Iets wat je spannend vindt.”

Florence slikte.

“Ik ben er. Niet alleen als agent. Als je moeder.”

Florence glimlachte. “Dank je, mam. Maar er is niks.”

Ze loog. Ze loog zoals ze dat al drie jaar deed.

21:46 – iMessage

Liam

Ik mis je.

Jij in dat uniform vandaag... ik zweer, ik heb niks onthouden van wat coach zei.

Florence

Aww, arme quarterback... afgeleid door een meisje in een rokje?

Liam

Niet zomaar een meisje.

Mijn meisje.

Die me al drie dagen niet écht heeft gekust.

Florence

1 dag en zestien uur. Maar wie telt...

Liam

Florence. Ik zweer, als ik je nu naast me had...

Florence

Wat dan?

Zou je me zoenen?

Of mijn naam fluisteren in m'n oor terwijl je doet alsof ik niet besta op school?

Liam

Jij speelt met vuur, Sinclair.

Florence

Misschien wil ik dat je me verbrandt.

Maar niet helemaal. Alleen een beetje. Op de juiste plekken

Liam

FUCK

Kom naar buiten. Nu. Desnoods klim ik je raam op.

Florence

Haha... nee hoor. Mama is nog wakker.

En ze heeft vandaag al gevraagd of ik 'gekust' was.

Ze ruikt geheimen zoals jij mijn parfum.

Liam

Je maakt me gek.

Ik wil je. Zoals je écht bent. Niet het masker.

Florence

En jij denkt dat ik dat masker niet ook voor mezelf draag?

Er is maar één plek waar ik het afzet.

Liam

Waar?

Florence

In jouw armen.

Op jouw bed.

Of... in dat hokje achter de gym, waar niemand kijkt. Behalve jij.

Liam

Als jij daar morgen weer bent, zal ik laten zien hoeveel ik je gemist heb.

Florence

Deal.

Maar je mag alleen kijken...

Als je belooft niet meteen te bezwijken.

Liam

Geen garanties.

En jij?

Florence

Ik?

Ik zal doen alsof ik je haat.

En je elke seconde willen

Hoofdstuk 4 – Ik wil je daar waar niemand kijkt

Florence werd wakker voordat haar wekker afging.

Weer.

Ze lag nog even in bed, staarde naar het plafond, haar vingers rustend op haar lippen. Ze voelde ze nog. *Zijn* lippen. Zijn hongerige, veel-te-korte

kus achter de gym gisteren. De spanning in zijn stem. De manier waarop hij haar naam fluisterde alsof hij die alleen voor zichzelf claimde.

Mijn meisje, had hij gezegd.

Ze stond op met een kleine glimlach en liep richting de badkamer.

Douche aan. Stoom vulde de ruimte. Ze sloot haar ogen terwijl het warme water over haar rug gleed. In haar hoofd speelde ze opnieuw de chat van gisteravond af. Elk woord. Elk beeld.

Na de douche deed ze haar haar in een messy ponytail met perfecte krullen — effortless but flawless. Lippen zachtroze. Eyeliner scherp. Cheerleader uniform? Natuurlijk. Vandaag weer practice. Vandaag weer... *hem*.

In de keuken zaten haar ouders alweer aan de ontbijttafel. Haar vader las de krant, haar moeder typte iets op haar laptop — waarschijnlijk een rapport over een of andere undercoverzaak.

Angela keek op en hield Florence even strak in de gaten. “Je ziet eruit alsof je een geheim hebt,” zei ze luchtig, maar haar blik was allesbehalve.

Florence glimlachte en pakte haar smoothie. “Nee hoor, gewoon excited voor practice.”

“Je ogen twinkelen,” zei haar moeder terwijl ze haar glas opnam. “Pas op met jongens die denken dat ze slimmer zijn dan jij.”

Florence grinnikte. “Gelukkig ken ik niemand die dat durft.”

Ze kuste haar moeder op de wang en pakte haar autosleutels.

Tijd om het spel opnieuw te spelen.

08:13 – Op de parkeerplaats van Westbrook High

De zon scheen net fel genoeg om haar huid te laten glanzen. Florence stapte uit haar auto met langzame, zelfverzekerde passen. Ze wist dat ze bekeken werd — van top tot teen — en ze wist hoe ze het moest ownen.

Claire kwam meteen op haar af. “Girl, ben je high on power of gewoon horny vandaag? Je straalt vuur.”

Florence lachte. “Misschien allebei.”

Emily sloot aan. “Liam keek je gisteren aan alsof hij in je wilde wonen.”

“Liam kijkt iedereen zo aan,” loog Florence moeiteloos.

“True,” knikte Claire. “Maar hij kijkt *jou* alsof je zijn volgende ademhaling bent.”

Florence haalde haar schouders op. “Misschien ben ik dat ook wel.

Liam

Achter de gym.

Nu.

Of ik kom je halen.

En dan is het je rokje dat niet meer heel blijft

Florence grijsde onder haar zonnebril.

Florence

Je zou het niet durven.

Liam

Challenge accepted?

Zonder iets te zeggen stond ze op en liep weg, haar heupen licht wiegend. Claire keek haar na. “Waar gaat zij naartoe?”

Emily fluisterde: “Waarschijnlijk om haar lipgloss bij te werken...”

Maar Florence liep recht naar het verboden stukje achter de sporthal. En daar stond hij al.

Liam. Breed, gespannen, en zó klaar om haar te grijpen.

“Je bent drie minuten te laat,” fluisterde hij terwijl hij haar tegen de muur duwde.

“Misschien hou ik ervan om je ongeduldig te maken,” fluisterde ze terug, haar lippen vlakbij de zijne.

Zijn hand gleed onder haar topje, zijn mond vond haar hals, haar naam een gebed op zijn lippen.

“Je speelt met vuur,” hijgde hij.

“Misschien wil ik wel branden,” fluisterde ze terug.

Zijn vingers klemde zich om haar heupen. “Je weet dat ik je wil, Florence.”

“Ik weet het. Maar je mag me pas... als ik *jou* laat branden.”

En met een laatste plagende kus op zijn kaak, stapte ze achteruit.
Zette haar zonnebril weer op.
En liep terug naar de lunch alsof ze enkel een luchtje had gesnoven.

Liam bleef achter.
Haar naam nog steeds brandend op zijn lippen.

Hoofdstuk 5 – Als hij me aanraakte, verdween de wereld

Het begon met een blik.
Zoals altijd.

Liam zat aan de andere kant van het klaslokaal, kauwend op zijn pen, zijn blik net iets te lang op Florence gericht. De docent had geen idee — te druk met zijn PowerPoint over ‘ethiek’ — maar Florence voelde het. De honger. De hitte.

En ze was er klaar voor.

14:46 – iMessage

Florence

Na school. Niet het hokje.
Kom naar mij. Niemand thuis tot 18u.

Liam

Ben je zeker?

Florence

Ik ben niet zomaar zeker.
Ik ben *klaar*. Voor meer. Voor jou.